

Ensomhed havde han da digtet sig ind i de fattige Beboeres nøjsomme og trælsomme Liv; og han havde tænkt paa den Gang, da han i sin Afsky for det Samfund, han selv ved Fødselen tilhørte, havde troet sig beslægtet med disse Jordens frie Børn og drømt om at kunne leve i frit Samkvem med dem som Ven og Broder.

Han forstod nu, at han havde taget fejl. Hans Øjne var bleven aabnede for det dybe, uoverstigelige Svælg, der skilte ham fra disse Jordens Hyttebeboere, som levede her i deres halvt underjordiske Boliger og gravede og puslede i den mørke Muld — et Slags Troldfolk, hvis Væsen var en Gaade, hvis Sprog man næppe nok forstod, hvis Tanker, Drømme, Sorger og Forhaabninger ingen kendte. Og vilde det vel nogensinde blive anderledes? Var det ikke, som om Menneskeheden ganske havde forglemt det Trylleord, der kunde faa Højene til at løfte sig paa Ildsøjler og bringe Muldfolket frem i Dagens Lys og Luft?

... Han blev revet ud af sine Betragtninger ved med ét at høre et muntert Fløjtekvidder over sit Hoved.

Han saa' op. En Stær!

Det var da forunderligt, tænkte han Han havde hele Dagen været saa optaget af sine